

Hunden och jag, liksom

Per Olaisen

Hunden och jag, liksom. Han är min bästa vän. Ja, min ende vän. Jag är en ensam människa, men vad tjänar det till att klaga. Jag tar en dag i taget. Jag har ett jobb som jag går till på vardagarna och ibland även om helgerna. På så sätt är jag en lycklig människa. En som får - och kan! - arbeta. Inte en som bara drar omkring, härjar med sin omgivning, tar plats utan att ge plats. Bitter är jag inte. Ilsken är jag inte. Falsk och svekfull är jag inte. Åtminstone uppfattar jag mig inte som en sådan människa. Men vad vet man om vad andra tycker? Kanske är det därför jag är ensam.

En liten enkel bil har jag också. Jag kör den sparsamt, för det mesta cyklar jag. Långsamt, för Hunden springer bredvid, med tungan hängande och slängande runt käften och uppspärade glänsande blanka glada ögon. När vi kommer fram till hunddagiset hoppar min bästa vän upp i min famn och slickar mig i ansiktet. Alltid. Sen luktar jag hund hela dagen på jobbet hur mycket jag än tvättar mig.

Hunden tycker om att tas om hand av andra några timmar varje dag. Han är så fin och go, säger dom till mig när jag hämtar honom. Han är av blandras och jag har aldrig brytt mig om att forska i vilka som gjort honom. Ibland har jag fått frågan, men då säger jag bara att jag inte vet, att jag fann honom en gryning när jag var ute i skogen, att jag försökte ta reda på vem som förlorat honom, vem han sprungit bort ifrån, men att jag aldrig fått tag i någon och att nu är han med mig och vi har det bra.

Jag bor bara tio minuters cykelfärd från havet, och där finns de långa sandstränderna, och ån som mynnar ut i Kattegatt. Så kommer åkrarna och sen skogen och kullarna och bergen, och sen kommer Småland, men då är det inte intressant längre.

Hunden och jag, liksom. Vi trivs både vid havet och i skogen. Klockan är fem på morgonen, det är söndag och mitt i sommaren. Jag tar bilen och kör österut, lämnar Ätraby bakom mig, far förbi åkrarna och kommer in bland de små bergen i inlandet.

Jag gör som jag brukar. Chansar. Tar av från stora vägen, in på en grusväg jag inte tror jag tidigare kört, någonstans mellan Abild och Sjöred. Kör några minuter, kommer en bra bit in i skogen, stannar vid sidan av vägen utan att hindra trafiken. Vägen slingrar vidare, jag kan se den försvinna in i dimman. Hunden skuttar ut i daggen och far runt i en ring, glatt gläfsande. Slöjor av vitt sveper in i landskapet. Gran, tall, enstaka lövträd, ännu ej avverkad skog. Säkert värt en del, men vem är jag att bedöma. Jag är bara glad att den fortfarande står kvar, skogen.

Vi börjar gå. Jag har en mobiltelefon och den är laddad och uppkopplad. Jag kan nå ut i världen om jag vill, men jag har stängt av eller manipulerat alla funktioner som gör mig spårbar. Lite yrkesskadad, skulle jag väl kallas, om någon brydde sig.

Skogen doftar. Jag går försiktigt mellan träden, ser vad jag sätter fötterna, vill varken trampa snett eller på något som inte förtjänar att skadas. Stannar, sätter mig på en sten i början av en glänta. Hunden skuttar omkring, nosar, fnyser, upptäcker. Jag tänker på mina andetag, följer med dem ut och in. Att något så självklart kan vara så enkelt att glömma. Kroppen är en förunderlig tingest, så kapabel, så skör. Vi andas på var sitt håll, Hunden och jag. För övrigt är det väldigt tyst i denna skog denna morgon.

"Hej, kom hit, din rackare!"

Hunden kommer skuttande, lägger framtassarna på mitt ena knä där jag sitter. "Du och jag Hunden", säger jag. Hunden och jag, liksom, tänker jag och sen säger jag det högt. "Hunden och jag, liksom." Och sen skriker jag det, bara för att ... nej, jag vet inte, bara för att jag kan, kanske: "HUNDEN OCH JAG, LIKSOM." Det låter fint på något sätt. Jag flinar mot Hunden, som tittar på mig med huvudet på sned, som om den undrar vad jag gormar för. Dess ögon är stora och runda och bruna.

När jag var liten hade vi katt. Dess pupiller var elliptiska, som avlånga diamanter, tyckte jag då. En dag var det dags. Den hade varit sjuk länge och vi åkte till veterinären och avlivade den. Jag bad om att få hålla den för den var trygg hos mig och jag höll den så hårt medan den först vred sig i min famn och sen slappnade av och jag tittade in i dess ögon medan den dog och när den dog försvann

ellipserna och pupillerna blev alldeles runda och stora som två tallrikar eller två djupa hav utan botten och jag grät och grät tills pappa gav mig en smäll och sa att nu räcker det grabben och sen åkte vi hem.

Jag fortsätter andas djupt, fylla mitt inre med skog och tystnad. Hunden sitter bredvid mig, tittar ut i gläntan, med öronen rakt upp, vaksam. En gren knäcks långt borta, det låter stort, torrt. Hunden lystrar. Finns det något att jaga där ute? En hare, en ekorre, nån liten mus? Något större? Får man förresten ha hunden springande lös så här? Jag har aldrig brytt mig om att ta reda på hur det förhåller sig med den saken. Men kommunen har väl annat för sig än att jaga förbjudna hundar i skogen nu för tiden. Vi lever i en hård tid och mycket har förändrats de senaste åren. Märkligheter har skett. Jag tänker på den där skolklassen som försvann och kom tillbaka. Men det mesta är som vanligt. En dag i taget.

Nåja, här skulle man ju kunna sitta en bra stund till, men nu får vi allt ta och bege oss hemöver för lite frukost. "Nu går vi Hunden. En liten sväng till, sen åker vi hem."

Hunden och jag, liksom.

Vi kommer in i ett område med tät blandskog. Ett dike skär vår väg men vi hoppar lätt över det. En gårdsgård leder in bland träden och är det första tecknet på mänskligt liv vi sett sen vi lämnade bilen vid grusvägen. Så tornar en majestätisk ek upp sig framför oss i tystnaden. Jag känner mig som en människa i en roddbåt som i dimman plötsligt hamnat för mot för med en stillastående jättebåt för ankar mitt ute i ingenting. Jag ryser till och jag vet inte varför. Det är inget olycksbådande över det stora trädet. Det är bara ... stort.

Jag går runt det, känner med vänsterhanden över barken, undrar hur gammalt det är, vad det har sett, hur ensamt det måste ha varit under alla dessa år. Jag är en obotlig romantiker. Hunden låter ingenting. Den går nära mig, nästan på mina fötter, nosar i marken.

Jag lutar mig mot eken, tar ut riktningen mot bilen, räknar fram att vi ska gå ungefär trehundra meter västerut för att komma tillbaka till grusvägen.

Plötsligt är det inte tyst längre. Hunden sitter mellan mina ben. Jag tittar ner på den. Den tittar upp på mig. Ögonen är stora och runda och bruna. Jag minns den där blicken, den kan säga så många saker. Förlåt, är det första jag tänker att Hunden nu tänker, sedan: Jag skyddar dig, Människa, och därefter: Jag måste jag måste jag måste.

Allt går snabbt.

Eken skakar till. Något stort och tungt på andra sidan får trädet att luta sig några grader åt mitt håll. Hunden far iväg, runt trädet, bort från mig. Den måste måste måste. Jag hör andetag, Hunden gläfsar till och sedan ...

Hjärtat slår så hårt så hårt så hårt. Eken kommer att krossa mig men det är bara inbillning, det är bara den lilla förskjutningen i grader som får det att kännas så. Jag kasar ner på marken. Nu är det tyst igen. Det stora bakom trädet andas. Ansträngt? Luften rör sig runt mig, några löv fladdrar till, dimslöjor tunnas ut. Jag fryser trots att det är mitt i sommaren och morgonen är varm.

Något kommer farande förbi mig, träffar en sten, glider ner i mossan. Sju-åtta kilo röra av ben, päls, innanmäte, blod. Jag suckar till, hör mig själv snyfta, väntar på smällen och pappas röst.

I ögonvrån noterar jag någonting. Jag sitter så stilla jag kan. Något lutar sig fram från bakom trädet, ner till min nivå.

Lukten.

Lukten!

Och sedan rösten, eller om det är ett ljud från något som försöker härma en röst:

"Hhh ... hunndennn ... ochhh ... hzch ... j-j-jag ... likssommm ..."

Falkenberg 11 februari 2021

© Per Olaisen 2021